

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. XI. Vt S. Monica febribus correpta, solas postulans preces, de sepulchro nihil sollicita, die nono agritudinis corpore soluta sit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

cum incomparabiliter majora nobis serventur in cælis, etsi illa non nisi modice uno ictu cordis, & rudi cogitatione possimus attingere?

2. S. Monica postquam vidit filium Catholicum & Dei servum, nihil ultra in hac vita sibi desiderandum putavit: sic Dei servus animarum salutis procurandæ destinatus, postquam manipulos multos pro viribus in horreum Domini comportavit, nihil habet ultra, quo in hac vita delectetur.

C A P. XI.

Vt S. Monica febribus correpta, solas postulans preces, de sepulchro nihil sollicita, die nono ægritudinis corpore soluta sit.

1. **A**D hæc ei quid responderim, non satis recolo. Cum interea vix intra quinque dies, aut non multo amplius, decubuit febribus. Et cum ægotaret quodam die, defectum animæ passa est, & paululum subtracta à præsentibus. Nos concurrimus, sed cito reddita est sensui, & aspexit adstantes, me & fratrem meum, & ait nobis, quasi quærenti similis, Vbi eram? Deinde nos intuens mœrore attonitos, ponetis hic, inquit, matrem vestram. Ego filebam, & fletum frænabã. Frater autem meus quiddam locutus est, quo eam non peregre sed in patria sua defungi, tanquam scœlicius optaret. Quo audito, illa vultu anxio reverberans eum oculis, quod talia saperet, atque inde me intuens, Vide ait, quid dicit! Et mox ambobus: Ponite, inquit, hoc corpus ubicunque, nihil vos ejus cura conturbet. Tantum illud vos rogo, ut ad Domini altare memineritis meis, ubi fueritis.

2. Cumque hanc sententiam, verbis quibus poterat, explicasset, conticuit, & ingravescente morbo exercebatur. Ego vero cogitans dona tua Deus meus invisibilis, quæ immittis in corda fidelium tuorum, & proveniunt inde fruges admirabiles: gaudebam, & gratias agebam tibi, recolens quòd noveram, quanta cura semper astuasset de sepulchro, quod sibi providerat & præparaverat, juxta corpus viri sui. Quia enim valde concorditer vixerant, id etiam volebat, ut est animus humanus minus capax divinorum, adjungi ad illam felicitatem, & commemorari ab hominibus, concessum sibi esse post transmarinam peregrinationem, ut conjuncta terra, amborum conjugum terra tegeretur.

3. Quando autem ista inanitas plenitudine bonitatis tuæ coeperat in ejus corde non esse, nesciebam, & lætabar admirans, quod sic mihi aperuisset: quamquam, & illo sermone nostro ad fenestram, cum dixit: *Iam quid hic facio?* non apparuit desiderare in patria mori. Audivi etiam postea, quod jam cum Ostiis essemus, cum quibusdam amicis meis materna fiducia colloquebatur, quodam die, de contemptu vitæ hujus & bono mortis, ubi ipse non aderam. Illisque stupentibus virtutem feminæ, quam tu dederas ei, quærentibusque, utrum non formidaret tam longe à sua civitate, corpus relinquere. *Nihil (inquit) longe est Deo, neque timendum est, ne ille non agnoscat in fine sæculi, unde me resuscitet.* Ergo die nono ægritudinis suæ, quinquagesimo & sexto anno ætatis suæ, a tricesimo & tertio ætatis meæ,

meæ, anima illa religiosa & pia, corpore soluta est.

N O T Æ.

2. *Tricesimo & tertio ætatis meæ*) demonstrat Baronius subesse mendum, & legi debere *trigesimo & quinto*. Quod probat ex aliis S. D. locis, recteque admonet germanum habendum esse textum illum, qui alterius textus ejusdem auctoris contestatione fulcitur, suspectum vero eum, qui à duobus, vel pluribus contrariis textibus impugnatur.

A. C. 388.
& in notis
ad *Maty.*
edit. emen.
die 5.
Maji.

V S V S.

1. Cura morituri alia nulla esse debet, quam ut à Deo misericordiam, ab hominibus suffragia impetret. Hoc docet Monica, quæ nihil aliud petit, quam ut ad altare Domini memores sint sui, ubicunque fuerint.
2. Expendant Sectarii, quam certo senserint veteres fideles, suffragia vivorum prodesse defunctis, & quam solícite illa sibi procurarint.
3. Vana est illorum cura & parum Christiana, qui valde de sepulchro in patria reperiendo solíciti sunt, cum verissimum sit, ut dixit Monica: *Nihil longe esse Deo, neque timendum, ut in fine seculi non agnoscat, unde quemvis resuscitet.*
4. Solet Deus electorum suorum vitia, etsi parva, ante mortem plenitudine gratiæ suæ plerumque emendare; ita S. Monicæ exemit inordinatam curam Sepulturæ gentilitiæ.

C A P. XII.

Quam acerbum dolorem, etsi invitus in morte ac funere matris senserit.

1. **P** Remebam oculos ejus, & confluebat in præcordia mea mœstitudo ingens, & transfluebat in lachrymas: ibidemque oculi mei, violento animi imperio, resorbant

P 5

bebant